

LÉKY SMUTNÝCH PAVEL GOTTHARD

HOST

Věnováno čtenářům fantasy,
hráčům rolových her a larpové komunitě

**LÉKY
SMUTNÝCH
PAVEL
GOTTHARD**

© Pavel Gotthard, 2013

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2013 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-881-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-882-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-883-3 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-884-0 (Formát MobiPocket)

„Viděl jsem v tramvaji holku v metalovém tričku. Měla dlouhý kabát a takový ty vaše těžký, pankáčský boty. Glády.“ Řidičovy ruce se na volantu chvěly, jak stará škodovka poskakovala po namrzlé dlažbě. „Vypadala jako ty.“

Když dívka vedle něj dlouho neodpovídala, na okamžik se k ní otočil. Opírala se o okénko a pozorovala sních, jak létá našedlou září světlometů a lepí se na čelní sklo. Zdálo se, že spí s otevřenýma očima.

„Četla nějaký paperback,“ pokračoval řidič. „Takovej ten tlustej, co ho musíš držet oběma rukama, jinak se ti sám zavře. Už nebylo kde sedět, tak u toho stála. Celým tělem se opírala o tyč, jen aby měla volný ruce a mohla držet tu pitomou knížku. A kolem chodili lidi, strkali do ní batohama, loktama, vším, ta tramvaj s ní házela a ona pořád četla. A najednou mi jí přišlo strašně líto.“

Spolujezdkyně se pořád nehýbala. Mohla být dost dobře mrtvá, řidič by to stejně nepoznal.

„Chtěl jsem za ní přijít, obejmout ji a říct: Jen klid, píšu do *Dechu draka* a taky vím, jaký to je, bejt fantazák. A vím, co udělat, abys byla šťastná. Jenže...“ řidič riskoval krátký pohled na stranu, „jenže mám kamarádku — úplně jako ty — a ta mi to zakázala.“

Dívka vedle něj se konečně pousmála. Měla výrazné rty a nezvykle dlouhé vlasy, které se jí přes ramena plazily až do klína.

„Pět a dost,“ řekla. „To je dobré pravidlo.“

„Ale o tom tvým gothikovi se mluvilo.“

„Už nemluví.“

Škodovka se proplétala nočními ulicemi. Na všech semaforech blikala oranžová a jen občas minuli jiné auto. Na

východě začínalo svítat. Jako kdyby někdo odspodu trhal černý igelit oblohy a zpod něj se dralo okrové světlo.

Zastavili kousek za širokým betonovým mostem. Řidič zajel k chodníku a vypl motor. „A co Andrej?“

Dlouhovlasá dívka zavrtěla hlavou a začala si zapínat koženou bundu. Místo zipu na ní měla přinýtované ocelové spony.

„Takže nemáme jiný místo?“ vzdychl řidič.

Vystoupila z auta a silně za sebou bouchla dveřmi. Řidič na ni vyčítavě zavrtěl hlavou přes umazané okénko, nasadil si čepici a také vystoupil. Lednový vítr byl plný vloček a bolestivě kousal do tváří.

Společně pak vykročili ke kraji mostu, odkud klesalo schodiště dolů k Vltavě. Kolem něj se táhl plot s logem stavební firmy a za ním se k nebi drápaly kostry dvou rozestavěných výškových budov.

Po namrzlých schodech sešli až k řece. Těsně u břehu stála tlející dřevěná loděnice se zasněženou střechou. Byla hned na okraji staveniště, takže to vypadalo, že ji každou chvíli pohltí výkopy. Na její vrata někdo sprejem nastříkal graffiti, které se teď nezřetelně bělalo ve vzdáleném světle lamp. Byla to stylizovaná kresba dračího těla, jako ze středověkého erbu. Dívka se opřela do vrat a vklouzla dovnitř.

Lodě tu nebyly žádné, jen plesnivějící stojany. Podlaha byla pokrytá šedou špínou, cigaretovými nedopalky a sněhem, který se sem dostal děravou střechou. A přesně uprostřed se vedle sebe tísnila tři těla zabalená ve spacích pytlích.

„Andreji,“ dívka se sklonila nad nejbližší spacák a zatřásla s ním. „Vstávej.“

Člověk ve spacáku se ani nepohl, a tak se otočila k jinému. „Ezechieli, svítá.“

Někdo se uvnitř zavrtěl. Otvor pro hlavu měl stažený nadoraz, takže trvalo, než zevnitř našel šňůrku a povolil si ho. Pak se ze spacáku vyloupila hlava ve vojenské plynové

masce. Vypadalo to, jako když se z obří larvy vydere lysý brouk.

„Ty v tom i spíš?“ vydechl řidič.

„Jako... večer byla hrozná kosa. Nechtěl jsem se vzbudit zimou,“ řekl ten člověk a vytáhl si masku na čelo. Měl mladinský obličej, sotva šestnáctiletý.

„Tak jak?“ zeptala se dívka a přidřepla ke spacáku.

Chlapec se usmál. „Nějací mrtví, ale máme to.“

„A princ?“

„Žije. To bych ti neudělal.“

„Děkuju,“ vydechla a silně ho objala.

Jeich hlasy probudily dalšího spáče, holohlavého muže s bradkou. „Tak dobrý, no,“ řekl a začal si dýchat do zkřehlých dlaní. „Ale nechtěl bych to absolvovat znovu. Měli jsme ty Pendragonovy soldáty, a stejně to bylo o hubu. Andrej ti to poví.“

Dívka se otočila k poslednímu spacímu pytli. „No tak, Andreji, zlato.“

Uvnitř se nikdo nehýbal.

„Vstávej, máme v autě horký čaj,“ prudce zatřásla spacákem, až se jí spony na bundě rozcinkaly.

Nic.

Čtyři lidé v loděnici se dívali jeden na druhého a strachem se rozšiřující zornice jim pomalu požíraly duhovky. Pak se dívka konečně vzpamatovala, vrhla se ke spacáku a rozervala jeho zip.

„ANDREJI!“

H. P. LOVECRAFT

Celý život je jen sada obrázků v mozku. Není žádný rozdíl mezi těmi, které se zrodily ze skutečných věcí, a těmi, které se zrodily z vnitřních snění, a není proč si cenit jedněch více než druhých.

Stříbrný klíč, 1929

All life is only a set of pictures in the brain, among which there is no difference betwixt those born of real things and those born of inward dreamings, and no cause to value the one above the other.

The Silver Key, Wierd Tales, 1929

27. SRPNA, PÁTEK

Nevěra bylo to první, co Davida napadlo.

Pavla stála ve dveřích pokoje, s jednou rukou položenou na zárubni dveří, jako kdyby pózovala pro nějaký obraz. Bylo půl páté ráno a venku přestávalo pršet.

„Neptej se, prosím,“ řekla potichu. „Zase bychom na sebe křičeli.“

V ranním šeru nešlo poznat, jak se Pavla tváří. Jasně viděl jen její červené vlasy, roztřepené deštěm a rozcuchané neznámými rukama.

„Mám o tebe strach,“ řekl David.

Pomalů si sundala z ramene látkovou tašku a položila ji na botník. „Omlouvám se,“ zašeptala. „Ale já tam nemůžu přestat chodit.“

Davidovi bylo dvacet dva. Z Prahy odjel v devatenácti, když se v Brně dostal na žurnalistiku. S Pavlou bydlel dva roky a z duše nenáviděl všechny chvíle, kdy toho rozhodnutí litoval. Tohle byla jedna z nich.

„Dělej si, co chceš, jen mi prosím tě řekni, o co jde. Když mi ukážeš partu kámošek z fildy, se kterými koukáte na mladýho Deppa v *Jump Street*, budu spokojenej. Vracej se sem třeba na víkendy. Ale já mám prostě strach, že když mi to musíš tajit, že...“ neurčitě zamával rukama.

Vzdychla. „Tohle už tu bylo stokrát. Nemám nikoho jiného.“

„Kdybys měla, bylo by to aspoň něco, s čím bych moh pracovat. Moh bych říct: okay, vyřešíme to. Nebo okay, rozejdem se. Ale ty neříkáš nic. A to je děsivý.“

I když končilo léto, obě okna v místnosti byla zavřená. Přes každé z nich byl totiž kvůli rekonstrukci fasády natažený igelit, takže se nedalo větrat.

Pavla si stoupla před Davida, aby ho vzala za ruce. Měla drobnou postavu, malá prsa a velmi světlou pleť. V obličeji byla hezká a zvláštním způsobem dospělá, i na svých jedenadvacet.

„Pro tebe je důležitá škola,“ řekla. „Odešel jsi kvůli tomu z domu, s tátou nemluvíš, pořád jsi na fakultě nebo v novinách. Celý tvůj život, tvoje osobnost, sebevědomí, všechno je to postavené kolem téhle jedné věci. A i kdyby se ti jinak všechno zhroutilo, vytiskneš si na á trojku motivačního Václava Moravce a zase bude dobře.“

David se neusmál.

„A já taky potřebuji mít něco takového,“ pokračovala. „Jediný rozdíl je, že ty do školy chodíš ve dne a já to mám přes noc.“

„Jenomže tohle už není jenom o mně,“ řekl David. „Že bych potřeboval každou minutu vědět, kde seš.“

„A o čem to je?“

Byt, ve kterém David s Pavlou bydleli, měl jen jednu místnost, která sloužila zároveň jako ložnice i kuchyně. Rozhodně nebyl větší než kolejní pokoj a v mnohém studentskou ubytovnu také připomínal. Nahnědlé lino se odlepovalo od zdí a rozklížený sektorový nábytek byl polepený zašlými samolepkami. U stěn stály komínky knížek a skript, na které nikdo nesmontoval poličky, a hromady vypraných šatů, které nikdo nevyžehlil.

„O tobě,“ řekl David. „V červnu si měla spoustu plánů na léto. Seminárka, brigáda v knihovně, že zkusíš s mámou domluvit ten její byt, abysme tady spolu nemuseli žít v týhle linoleový rakvi. A výsledek? Nic. Nula. Dyť ty sis ani nevyřídila tu blbou občanku, co ti ukradli, furt žmouláš ten papír.“

„Já tu seminárku píšu.“

„Jo? A kdy, prosím tě? Celý léto jsi dokola čučela na *Game of Thrones* a poslední tejden ani nechodíš domů. Kolik toho tak můžeš mít napsanýho?“

„Tak půlku.“

„Je konec srpna, prokrista!“

„Stihnu to. Čtu knížky —“

„R. R. Martina! Primární literatura, no ty krásó! Jestli teď nechceš řešit náš vztah, okay, já počkám, ale z tý anglistiky tě klidně vyrazej.“

„Mrzí mě, že ti to neumím vysvětlit.“

„Co je to za hlášku, tohle? Jak, neumím vysvětlit? Nemusíš mi nic vysvětlovat, prostě se mnou začni normálně mluvit!“

„To je v pořádku, křič. Máš na to právo.“

„Do prdele už, já nechci křičet!“ zařval David.

Venku začínali štěbetat první ptáci.

„Jdu se převléct,“ řekla potichu, skoro omluvně. Vzala si ze skříně čisté šaty a odešla do předsíně.

David si sedl na okenní parapet a zavřel oči. Vyčítal si, že si víc nevryl do paměti každou podrobnost z doby, kdy se s Pavlou milovali. Zřejmě to totiž bylo na dlouhou dobu naposledy.

„Znáš tu chvíli,“ řekl David se zavřenýma očima, „kdy se koukáš na počítači na nějaký film a stane se tam něco zlého? Někdo zjistí, že má rakovinu, manželé se rozejdou, tak něco... A vteřinu po té hrozný věci se v titulkách objeví: přeložil ten a ten?“

Pavla se vrátila do ložnice a položila hromádku špinavých šatů ke stěně. Vypadalo to, že nechápe, o čem David mluví.

„A ty prostě víš,“ pokračoval, „že to byla poslední věta toho filmu. Po nicknamu toho překladatele už nikdo nic neřekne. Ti dva rozejití manželé se na sebe budou ještě chvíli koukat, ale tobě je jasný, že už se to nespraví.“

Pavla vytáhla z šuplíku notebook. „Běž ještě spát. Promluvíme si o tom jindy,“ řekla smířlivě a zapla počítač.

„Seminárka, nebo *Game of Thrones*?“

Usmála se, ale neodpověděla.

Ještě před soumrakem zaujala druhá korouhev pozice podél zdi sadu. Většinu oddílu tvořili přestárlí sedláci a mladí chlapci naverbovaní během minulého týdne v Amesbury. Polovina mužů měla jednoduchá kopí, druhá polovina luky, ale pořádně zacházet s nimi neuměl nikdo.

Geoffrey, seschlý padesátiletý kopiník, si už za pochodu dával pozor, kam hejtmani posílají jízdu a kušíníky, takže teď dokázal odhadnout plán nadcházející bitvy. Druhá korouhev stojí ve středu pole. Tady také počká, až si pro ně dojde těžká pěchota nepřítele. Zatímco je budou obrnění vojáci Paktu masakrovat, královská jízda se pokusí zavřít křídla. Je to obvyklá strategie, bohužel se v ní nepočítá s tím, že by někdo z druhé korouhve měl přežít. Geoffrey na to byl připravený, mladíček vedle něho ne.

„Mám děvče,“ řekl ten chlapec. Vypadal nejvýš na patnáct let, ale ve tmě to bylo těžké říct přesně. „V Amesbury.“

Geoffrey se opíral o kamennou zeď a neodpovídal. Zíral do noci na protější stranu pole a snažil se mezi stromy zahlédnout pohyb. U nohou mu leželo jednoduché kopí: dlouhý naostřený klacek bez kovového hrotu; ten si mohli dovolit jen bohatší sedláci.

„Vojáci Paktu jsou prý ještě za hradbami, ale slyšel jsem hejtmana... Říkal, že v Amesbury je jen stovka chlapů z domobrany.“ Chlapec si otřel pusou hřbetem ruky. „Obléhá je tam Pendragonův regiment, ti bojovali už za První války. Všechny muže prý popravují, ženským dělají i horší věci.“

Ze tmy u hranice lesa, kde měly být oddíly nepřítele, se ozvalo táhlé zaskřípění, jako když po sobě kloužou dva těžké kusy kovu.

Chlapec se poplašeně rozhlédl. „Co to bylo?“

Geoffrey neodpověděl a rozhlédl se po řadách kopiníků, které se táhly na obě strany podél zdi. V nepravidelných rozestupech byly osvětlené lucernami hejtmanů.

„Ale s úsvitem zase přijedou Páni,“ pokračoval chlapec. „Pakt může mít ty svoje zbraně, může mít Pendragonovy střelce, ale Páni jsou teď na naší straně. Nemůžeme prohrát.“

Geoffrey mu bylo jasné, že s ním chlapec mluví jen proto, že je vyděšený, potřebuje důvěrníka a oporu. Otočil se k němu a pevně ho chytil za rameno.

„Pakt přitáhl děla, takže Amesbury padne do dvou dnů,“ řekl Geoffrey. „Na nějaké doufání v Pány zapomeň. Zradili Pakt, klidně zradí i nás. Dost na to serou. A co se tvojí holky týče, tak tam to tipuješ docela přesně. Několikrát ji znásilní, možná i zastřelí.“

Bylo slyšet, že chlapec na okamžik přestal dýchat.

„Ale to nech být. Na nás zaútočí ještě dneska večer. Většina chlapů tady pomře do hodiny. Včetně tebe, mimochodem. Tohle je tvoje první bitva — nevíš, co máš dělat, neumíš bojovat, zpanikaříš, umřeš.“

Geoffrey lhostejně pokrčil rameny, sebral ze země kopí a rozběhl se do noci. Chlapec chvíli tiše stál a křečovitě svíral ratiště svého kopí, pak se přerývaně nadechl a pozvracel se nervozitou.

Ze spánku Davida probírala syntetická melodie. Sáhł po svém mobilu, ten ale nezvonil. Hodiny na něm ukazovaly šest padesát a do igelitu v okně se opíralo letní slunce.

Hudba zněla z hromádky špinavých šatů, kterou včera Pavla pohodila u stěny. Ona už ale v bytě nebyla, její notebook ležel na stole zaklapnutý a taška z botníku zmizela.

„Bezvadný,“ řekl David a shodil nohy z postele.

Zvoneční v ten okamžik ustalo. David ještě chvíli zůstal sedět na kraji postele a mžoural do světla. Včera se kvůli čekání na Pavlu moc nevyspal, a bylo to na něm vidět. Oči měl opuchlé a kůže na víčkách popraskanou od častého mnutí.

David svým vzhledem vůbec balancoval někde mezi nezávislým hudebníkem a drogovým dealerem ze sídlištního podchodu. Měl ostré rysy obličeje a nepříjemně špičatý nos, takže se zdálo, že se o jeho tvář může člověk pořezat. Krátké hnědé vlasy mu trčely na všechny strany a zpod spodního rtu čouhal piercing jako připomínka nedávno minulé puberty.

Vstal, dal vařit vodu na kafe a zamířil do koupelny. V krátké chodbě, která sloužila jako předsíň, se ale zarazil.

Na věšáku u dveří visel cizí kabát. Byl černý, s vysokým rozparkem a velkými ozdobnými knoflíky. Z ramen mu splývala pelerína a připomínal tak kabáty, které se nosily před sto padesáti lety ve viktoriánské Anglii. Včera večer tam určitě nebyl, takže ho musela nad ránem přinést Pavla.

David se k němu přiblížil stejně váhavě, jako kdyby tam visel oběšenec. Na podšívce kabátu nebyl žádný lísteček půjčovny kostýmů nebo cokoli, co by prozradilo jeho původ, tak David alespoň zběžně strčil ruku do každé z jeho kapes — a tady už něco našel: několikrát složený papír s ožmoulanými okraji a plastovou dózičku od léků.

Nejdřív se podíval na papír. Byl to z Idosu vytisknutý jízdní řád tramvaje, která jezdila z centra Brna k přehradě za městem. Z druhé strany byl počmáraný spoustou šipek a čtverců, zřejmě jak někdo někomu vysvětloval cestu.

Druhá věc, kterou našel v kapse cizího kabátu, Davida znervózňovala více. Dózička od celaskonu, uvnitř níž cosi štěrchalo. Odšrouboval víčko a na dlaň se mu vysypalo několik prášků. Byly malé, bílé a rozhodně nevypadaly jako ty na obalu.

Pavlin mobil se znovu rozezvonil.

David rychle vrátil věci do kapes kabátu a z hromádky šatů vyhrabal telefon. Volal někdo, koho si Pavla z jakéhosi důvodu uložila jako Z.

David si přiložil telefon k uchu. „Dobrý den?“

Na lince bylo ticho.

„S kým mluvím?“

A pak člověk na druhé straně hovor ukončil.

„Haló?“

Venku na ulici naskočil stavební kompresor a byt zaplavilo rytmické dunění sbíječky. Bylo sedm ráno a dělníci právě dorazili na stavbu.

David rozpačitě hleděl na mobil ve své ruce. Na Pavliny noční odchody už si pomalu zvykal, ale dnešní várka podivností přesáhla určitou mez. Po chvíli váhání otevřel seznam přijatých hovorů.

Z. Pavle volal každý den, často několikrát. V seznamu přijatých smsek to bylo stejné: dvě Davidovy, jedna od Pavliny matky a zbytek Z.

V zámku zašátraly klíče. David okamžitě odhodil mobil na stůl, jako kdyby to bylo rozžhavené železo.

„Ahoj,“ řekla Pavla z předsíně. Nechtěla si zouvat boty, tak se do pokoje nakláněla od prahu dveří na jedné noze jako baletka. „Nechala jsem si tu...“

David jí podal mobil. Pavla zamrkala a pohledem sklouzla k hromádce šatů.

„Zvonil,“ řekl David na vysvětlenou.

Kousla se do rtu. „Kdo to byl?“

„Nevím, položil to. Kdo to měl bejt?“

Pavla mu sebrala mobil z dlaně a dala si ho do tašky. Spolu s ním zmizel i jediný klíč k jejímu nočnímu životu.

„Nevím, nikdo,“ řekla a lehce se usmála. V tom úsměvu nebyla ani omluva, ani vysvětlení. „Musím jít.“

„Počkej.“

Otočila se s rukou na klice.

„Čí je tohle?“ zeptal se David a pohodil hlavou k černému kabátu.

„Holek z fildy,“ odpověděla a vyšla ze dveří.

Geoffrey doběhl až k hloučku ozbrojenců s lucernami, kteří obklopovali jednoho z hejtmanů. Před nimi zvolnil běh, pak se opřel o kopí a chvíli se vydýchal. Nepotřeboval to, ale přišlo mu, že tak bude působit jako menší hrozba. Čtyři zbrojnoši k němu přesto sklonili píky.

„Nezaútočí pěchotou, budou střílet z děl,“ řekl Geoffrey. „Musíte stáhnout druhou korouhev na křídla.“

Hejtmana bylo mezi ostatními královskými snadné rozpoznat. Zatímco zbrojnoši měli jen prošívance a kožené čapky, on byl oblečený do kroužkové košile a na hlavě se mu zvedala štíhlá helma. V ruce držel dlouhou píku. Jeho výzbroj musela stát tolik, co veškerý majetek padesátky naverbovaných sedláků.

Udělal dva kroky ke Geoffreymu a pod přilbou nakrčil čelo. „Cože?“

„Není čas! To skřípění, to nastavují náměr. Kvůli těm lucernám přesně vědí, kde jsme. Rozstřílí nás tady!“

Hejtmanovi zbrojnoši na sebe krátce pohlédli. Geoffrey věděl, že když se podezřele pohne, jsou odhodlaní ho na místě ubodat.

„Kdo jsi, sedláku?“ zeptal se hejtman.

Geoffrey si uvědomoval, že právě nevzbuzuje dojem zkušeného bojovníka. Šedivé vlasy mu téměř vypadaly, obličej měl zkrabacený vráskami a ušní boltce nepřírozeně povislé, jak to někdy bývá u starých lidí. Malé černé oči se mu propadly do hlubiny hlavy, jako kdyby někdo vtloukl dva hřeby do neforemného pytle. Musel vypadat jako vesnický blázen a hejtman ho tak jistě vnímal.

„Jmenuju se Geoffrey, jsem kopiník druhé korouhve. Navrhovali mě před dvěma týdny, když se Pakt přiblížil k Amesbury.“

„Odkud víš, co udělají?“

Geoffrey s odpovědí zaváhal. „Bojoval jsem proti nim za První války,“ řekl nakonec. „Říkám ti, žádný útok pěchoty nebude, za chvíli spustí dělostřeleckou.“

„Princ Gareth rozkázal držet tuhle pozici do příchodu Pánů. Seber se a zmiz ke své korouhvi.“

„Dokázali bychom Pakt porazit sami, bez Pánů,“ ztišil hlas Geoffrey. „Pomůžu ti. Vím, jaké mají rozkazy, poradím ti, kudy vést útok. Máme početní převahu, kromě pár děl tam budou mít jen střelce, můžeme —“

„Padej!“ křikl hejtman a prudce odstrčil Geoffreyho ratištěm píky.

„Snažím se ti pomoci vyhrát, ty zabeďněná píčo!“

Hejtman odhodil píku a vrhl se na Geoffreyho. Chytil ho za rameno a pěstí v železné rukavici drtivě udeřil do hlavy. Geoffreyho obličej byl najednou samá krev. Hejtmanova ruka se znovu natáhla jako píst nějakého stroje a podruhé vystřelila. Tentokrát se ale Geoffrey ráně vyhnul, proklouzl pod hejtmanovou rukou a — přesně v tu chvíli ho do brady zasáhlo ratiště píky jednoho ze zbrojnošů. Jeho tělo sebou škublo nazad a další rána, která přišla o vteřinu později, mu podrazila nohy. Geoffrey se skácel naznak do trávy a spadlého listí.

Dva zbrojnoši na něj mířili píkami a druzí dva se rozběhli do tmy uklidnit poplašené muže, kteří se zmateně zajímali o to, co se právě stalo.

„Dej rozkaz...“ zahuhlal Geoffrey a vyplivl z pusy chuchvalce krve. „Oni zaútočí.“

Hejtman v kroužkové košili se tyčil nad Geoffreyem. Zřejmě přemýšlel, co má s rebelujícím sedlákem udělat.

„Zbraň!“ křikl nakonec. Zbrojnoš mu podal píku a hejtman její hrot namířil na Geoffreyho krk.

Byla to nejhezčí dívka v té hospodě, dost možná nejhezčí dívka vůbec. Seděla u zdi, v ruce držela širokou skleničku portského a netečně pozorovala houslistu, který si sušil polité noty.

David si ji prohlížel od protějšího stolu, žmoulal ucho püllitru a pod rtem ho nepříjemně pátil čerstvý piercing, starý teprve dvě hodiny. Pak se konečně odhodlal, naposledy se napil piva a vykročil k ní.

Tomu podniku se říkalo Peklo. Byla to nejpodivnější hospoda v Brně, pověstná svou obskurní výzdobou. Pod stropem se táhla provazová síť, ve které ležely rozbité hudební nástroje, na dřevěných stěnách byly přitlučené černobílé zvětšeniny čehosi houbovitého a z jedné stěny do prostoru trčel papírový model koňské hlavy. Obvykle sem chodili jenom umělci a zvláštní sorta brněnských figurek, ale pak Peklo objevili dospívající dekadenti a přijali ho jako svůj nový srdeční podnik.

„Čau,“ řekl David.

Kráska se shovívavě usmála. „Na někoho čekám.“

„Aha.“

„Takže, kdybys mohl...“ pohodila hlavou a zvedla obočí. V tom pohybu byla jistá roztomilost — nebýt jeho zřejmého významu.

David chápavě přikývl. „Jo, jasně.“

Otočil se na patě a vrátil se zpátky ke svému pivu. Upřímně doufal, že tuhle krátkou scénu nikdo neviděl. Bylo to jako jít požádat o tanec dívku, která netančí. Sedl si k rozviklanému stolu a zhluboka se napil.

„Stejně má špatný charakter.“

Vedle něho seděla drobná tmavovláška v metalovém tričku s kýčovitým obrázkem plačícího anděla. Na levé paži měla nataženou dlouhou síťovanou rukavičku, pravou ruku měla holou.